

нинъ, пиянъ отъ тая безумна радостъ, говорѣше нѣщо къмъ насъ. После той се обърна, спусна се съ издигнати ръце къмъ другъ селянинъ. „Братко, най-последно!“ — извика му той и лудо го запрегрѣща и зацѣлува.

Отминахме, погълнати отново отъ мрака на нощта. Приведенъ върху коня, азъ мислѣхъ за тая чудна сцена. „Братко, най-последно!“ Не бѣше ли това облекчителната въздишка следъ дълго и мъчително страдание, не бѣше ли ликуващиятъ викъ предъ чудото, което се творѣше? И помня — свѣтла радостъ обливаше душата и ясенъ, като догма, ставаше смисълътъ на тая подета като буря война.

Отъ Паша-къой до Ташла-Муселимъ имаше само нѣколко километра. Ние продължавахме да вървимъ следъ авангарда. Имахме вече и водачъ. Внезапно откъмъ селото, което едвамъ се съзираше въ мрака, се чуха изстрели. Куршуми пропищѣха високо надъ насъ. Батареята и картечната рота, които бѣха съ авангарда, бързо отстъпиха наблизо. Казаха ни, че въ селото имало турска кавалерия, която открила огънь по нашитѣ и следъ това се оттеглила. Селото се преглеждаше и заемаше сега отъ авангарда. Една ярка свѣтлина блесна и освѣти тъмното небе на югъ. Това бѣше турски прожекторъ. Ние гледахме изненадани и очудени. Като опашката на грамадна комета трептѣше широкото сияние ту